

EUGENIO BUENO VERSEI

Sólyom Sándor fordításai

DÉLUTÁNI JEGYZET, KIBÚVÓKKAL

Az élet emelkedettségében,
 amikor a szél, mi letépdesi a fákról a levelet,
 megmozgatja a függönyt és bekopogtat,
 így fájlalván a lélek áthatolhatatlan magányát,
 az ember, aki maradtam, hideget érez.
 Az eső belép a terembe és a nevek,
 az oly kedves dolgoké, melyeket a víz
 meghagyott, a leírhatatlanok avulttá lesznek.
 Por halmozódik fel az emlékeken,
 elrejtí a tisztaságot, megfakítja a csillogást,
 csordultig tölti a poharat, úgy mint a keserűség
 hímpora a falak tapétáját, a díványt
 árnyékokkal borítja be, pecsétet kap az üresség.
 Csak az óra, ahogyan jár, fecsérli el a jelentéktelen
 pillanatokot és győzi le azokat. És a szemek,
 amelyek innen oda járva keresik a tűzforró szeget,
 hogy kapaszkodót leljenek, most éppen a spirálisban
 keringenek, végtelen csüggedéssel.
 Ennek ellenére valaki felnevet. A gyerekeid
 gyerekei, akik a fotón tollakkal
 játszadoznak - mint mélyben a tenger -.
 A fény festi meg a testeket és az órákat,
 amiket érzéksz és oly édesek, ahogy vibrálnak.
 Azért, hogy a szomorúságról a port letisztogasd,
 te legyőzöd a karmok sírását, a mellek
 homályát, a ház nyugtalanságát,
 amely oly nagy és te oly szomorú vagy.
 Mennyi gyerek a rozsdában, a homályban.
 Te felbukkansz az öröm kertjében
 - egy esőcsepptől még nincs itt az ősz -,
 és látod elvonulni a délutánt. Tova tűnik a felhők közt.

Eugenio Bueno A PILLANATOK ALBUMA c. verskötete - inkább versfüzetecskeje - 1991-ben jelent meg a „PER/VERSIONES POÉTICAS” sorozat 6. kiadványaként. (A sorozatcím szójáték, magyarra csak a szavak latinos alakját használva lehet lefordítani: „KÖLTŐI PER/VERZIÓK”.) A kiadvány 7 verset tartalmaz, valamint a költő életrajzi adatait, a megjelent kötetek címét.

A költő Galistóban (Cáceres-ben) született 1942-ben, és jelenleg Aviles-ben él.

AZ ESŐ ÓRÁI

Árnyékával a csend megérkezett
 a lélek ama zugába, ahol lakom.
 Benne a repülés megfáradt szavai
 fészket raktak; szagot áraszt a szél,
 a saját nyomorúságáét, a társtalan emberét,
 és a vágyak görcse már a vér.
 Szemeim néznek, s engem látnak,
 figyelem a magamnak álmodottat,
 mulatok a négy szomorú versen, s az időnek
 kezét adok, hogy az utcára magával vigyen.

Unalomé ez, és kiuttalan a pillanat,
 mely az esőben hatványozódik és megriaszt.

VÁRATLAN ESEMÉNY

Soha nem létezett.
 Senki nem volt benne kijavítva.
 Hangyák, csak hangyák
 és madarak, csak madarak.
 Ember és homok, csúszkálnak.
 Mennek. Esik. Most. Mikor?
 Az idő kerekén
 ment fürgén a legény.
 Honnan jött, a szokatlan percekkel,
 maga sem tudja,
 s ment az ellenáramlatban
 a szemaforok vére.
 A halál biciklikormányát
 az aszfalt gömb felett,
 egy pillanat alatt őrizetbe vettem.
 Ez egy váratlan pillanat volt. Csak figyeld.